

SOM D'AMOR

ROSA MIRÓ

XIX PREMI DE NARRATIVA BREU
JOSEP PASCUAL TIRADO DE CASTELLÓ

UNARIA
EDICIONES

Aquesta obra va obtindre el XIX Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado de Castelló, amb un jurat format per M. Victoria Pascual Mon, Felip Prades Conejos, Roberto Tormo Enrique , Amelia Díaz Benlliure i Josep Maria Rambla Renau. Amb la col·laboració de l'Excma. Diputació de Castelló, la llibreria Babel i la Federació de Colles de Castelló.

Primera edició: Novembre 2018

© **Text**

Rosa Miró

© **D'aquesta edició**

Unaria ediciones

Paseo de la Amistad, 39 - 1º local 10

12003 Castelló de la Plana

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

Coordinació editorial

Amelia Díaz Benlliure

Correcció

Maria Martínez

Disseny de la col·lecció

Akane Studio

ISBN

978-84-949601-0-9

Dipòsit legal

CS 1132-2018

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Adreçe's a Cedro (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

A totes les persones que m'estime

SOM D'AMOR

Rosa Miró

Som d'amor

Tot en l'amor s'emplena de sentit.

Miquel Martí i Pol

QUAN RUI VA DOBLAR AGAMÈMNON
.....

I amb tot, ja veieu, no tinc por.

Maria Beneyto

A Maria José Senent

M'he proposat guanyar, per ella i per ma mare, i demà ho aconseguiré.

Agamèmnon, que és una mica sord per culpa de la urpada d'una hiena tacada, vol guanyar el cros i està insuportable. S'ha preparat tots els dies i no ha volgut jugar amb la conlloga. És més major que jo, més corpulent i millor caçador però *a mi se me'n fot* perquè jo córrec més que un tigre d'ullals de sabre. En canvi, el gran Miquel em fa por. És lleig com un australopitec, amb les dents desgastades i em llança puntes quan em veu entrenar.

Els dies previs a la carrera han estat intensos. Cada matí arribaven corredors d'altres tribus i clans i, els tres, que som voluntaris, hem hagut d'acompanyar-los al campament de la Vall de les Orquídies —els de Gran Dolina i Hotel Califòrnia estan plens fa dies— i inscriure'ls-hi i lliurar-los el material: dorsal, sarró i pedrenyal.

Sort que demà és la competició. Vull arribar el primer a la Portalada de Cova Major. Estic enamorat i he de demostrar que soc fort i mereixedor d'ella. Des de l'entrada de la nostra cova en el Complex Càrstic de l'Elefant, la mare em fa senyals advertint-me que

vaja amb compte de no fer-me mal. Està molt il·lusionada i m'anima a córrer.

El premi és un ós *dolinensis* que va caure a la Galeria la lluna passada. De nit al costat del foc només tinc malsons i veig peus i peus dels atletes darrere meu i comence a cór-

rer. Em fa mal el costat dret i me'l prem amb la mà. El gran Miquel em dóna un cop al cap amb una punta, jo amb prou feines puc respirar. Després veig que va per Agamèmnon i li mossega els peus i li dóna un parell de cabotades, jo em recupere i córrec i córrec, córrec més que mai fins a doblar Agamèmnon que jeu a terra.

Soc feliç a més no poder. He creuat el primer la meta. La meua mare ha plorat d'emoció entre el públic nombrós i jo amb la mirada he buscat la meua estimada "Lucy in the sky with diamonds".

AL POBLE DIUEN QUE VA EMOGIR D'AMOR
.....

Jo soc allò que es deixa, allò que fuig i passa

Mercè Rodoreda

Després de parlar amb la seua filla, Joana se n'ha anat a l'hort i s'ha quedat pensant al costat de la séquia amb el cap cot i el cor tremolós. De sobte, sentiments, estranyeses, afliccions, imatges, sensacions, plaers, ganes de plorar, ganes de morir-se, ganes de tenir-lo, ganes d'abraçar-lo, ganes de fugir... que imaginava esborrades, apareixen com fantasies entre l'aigua verda i el desert que ha estat la seua vida.

El cor no oblida mai perquè no pot mai oblidar. No hi ha medicina que cure un cor ferit d'amor que no siga la mort. La nafra pot ser letal. Així és l'amor, les empremtes que deixa són inesborrables. L'amor no es contagia però deixa ferida. És, com diu la cançó, «una traca que rebenta al pit» i «li toca a qui li toca». Quan et pren i et dones compte, ja és massa tard. És un anar sense retorn.

I es van enamorar. En un instant, en un moment. Ja està. Em mira, el mire i apareix aquella sensació indescriptiblement estranya.

El seu amor va estar mal vist. Un amor clandestí. Un amor castrat. Un amor prohibit. Una passió amarada de silencis. Aquell desig no entenia de classes socials.

Joana no pot evitar recordar els llavis del marquès amidant el seu cos. Sospirs provocadors d'intensos i interminables calfreds des del clatell fins als malucs. Evoca la passió amb què ella l'escodrinava, el palpava, el mesurava de cap a peus. Es cremaven amb el foc de la lenta possessió amb les mans entrellaçades fins al punt on es perd el sentit de l'espai, quan el cosmos es desorganitza. Delícies. Mirades. Lliura-

ment sense pressa. Cossos relaxats que demanaven més carícies després del final, després de no saber si era de dia, de nit o potser l'eternitat. El goig d'estimar no comportava mesura. Una follia. Un amor de veritat.

L'ànima cansada de Joana sent el goig inabastable com el més insuportable de tots els desitjos. Només la mort la confortaria, perquè ja no moriria per l'absència de l'amat. Benvinguda si vingueres, gèlida mort que de les mancances em lliurares.

A pocs metres de l'entrada de la casa la filla de Joana fa ulls clucs per vore què és allò que s'engronsa darrere de la finestra de la falsa.